

HOMILIA DIJOUS SANT

Catedral de Solsona, 14 d'abril de 2022

Aquesta tarda els cristians de tot el món ens sentim convocats per celebrar aquella Cena que Jesús va compartir amb el grup dels seus deixebles poc abans de la seva mort. El record d'aquella Cena, ocorreguda fa més de dos mil·lennis, roman inesborrable en la memòria de l'Església. De fet, des del principi, els deixebles es van reunir per recordar i celebrar la Cena del Senyor, repetint els gestos que Jesús havia fet la nit de dijous sant.

1.- Aquella nit els demostrà fins a quin punt els estimava

Però, per què aquest Sopar és tan important? El darrer sopar va ser un moment especialment dens de la vida de Jesús. Ell sap que la seva mort s'apropa i reuneix els seus deixebles per compartir-la. En aquest sopar els obre el cor; en les paraules i gestos condensa bona part del seu missatge i de la seva vida. "Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar", diu a l'evangeli de Lluc (Lc 22, 15). Sant Joan, per la seva banda, subratlla que aquell dia uns rudes pescadors de Galilea es van sentir estimats amb un amor immens, com el que ningú, cap home ni dona, els podia oferir: "ell, que havia estimat els seus en el món, ara els demostrà fins a quin punt els estimava".

El primer signe d'aquest amor immens és el gest de rentar els peus, una tasca que era pròpia dels esclaus. Acabem d'escoltar el relat del que va passar segons sant Joan. Abans de seure a sopar, Jesús realitza el gest inaudit i humiliant de rentar-los els peus amb un objectiu: "Si jo que soc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us ho heu de fer els uns als altres". Aquells deixebles no oblidaran mai que per ser com el Mestre cal posar-se al servei de tothom. L'Església no pot oblidar que només pot seguir Crist si s'ajup a rentar els peus de tots els homes, i especialment dels més desfavorits. Qui vulgui ser primer, s'ha de fer servidor i esclau de tots, com va ser Jesús.

Però el signe més important que demostra "fins a quin punt els estimava" va passar més endavant, mentre sopaven. Hem sentit el relat de sant Pau, que és el testimoni més antic d'aquesta Cena. Jesús, en el moment de repartir el pa, després de donar gràcies a Déu –seguint el costum del seu poble– parteix el pa i el lliura als deixebles, com a signe del seu cos, que aviat seria destrossat a la creu. Al final de la Cena també va passar la copa de vi perquè en beguessin, significat amb ella la seva sang que havia de ser vessada en la passió i mort per establir la nova aliança promesa en els profetes. D'aquesta manera, Jesús avança el seu lliurament al Pare a la creu i explica el seu significat: morirà per reconciliar l'home amb Déu. Per això, l'Eucaristia, que fa actual aquesta Cena, és memòria permanent del misteri d'amor manifestat a la creu.

Com hem escoltat, Jesús manà als seus deixebles de repetir aquest gest pels segles, fins a la seva tornada: "feu això per celebrar el meu memorial". D'aquesta manera, ens va donar el regal immens de la seva presència real al sagrament de l'amor, que és l'Eucaristia. I ens va donar un altre regal valuós, el sacerdoci, per prolongar al llarg de la història la seva presència i per presidir l'Eucaristia. Mai ens cansarem de donar gràcies per aquests dons, que

acompanyen des de llavors a la comunitat de deixebles de Jesús. Ell va voler fer-se present en els signes senzills i pobres d'un tros de pa i una mica de vi, per alimentar de manera permanent la vida dels deixebles i perquè gaudissin de la seva presència fins al dia del seu retorn gloriós. I va encarregar a aquells senzills apòstols i als seus successors que perllonguessin en la història aquesta acció en memòria del seu amor.

Després de sopar, van compartir una llarga sobretaula. Sant Joan ens explica que Jesús va parlar de la unitat i del testimoniatge i també del Defensor que seria amb els deixebles. En aquests moments, Jesús els dona una altra indicació important perquè els diu que el senyal que són els seus deixebles és que siguin capaços d'estimar com ell els ha estimat. Tot l'amor de Jesús que han sentit aquella nit santa, l'han de viure ara; tota la intensitat de l'amor que Jesús els havia manifestat, l'han de viure els uns amb els altres. De l'Eucaristia va brollar aleshores –i continua brollant avui– l'amor cap a tothom. Som els seus deixebles, som la seva Església, si som capaços de viure el nou mandat de l'amor per a tots i de fer-ho com ell va fer-ho: fins a l'extrem.

2.- Deixar-nos rentar els peus i rentar els altres

Nosaltres recordem i celebrem aquesta nit aquella última Cena, aquell vespre d'amor immens, sorprenent, incondicional. I, com aquells deixebles, som sobretot convidats a deixar-nos estimar. És nit de sentir que Jesús ens estima amb un amor infinit, cadascú de nosaltres li som importants. És nit de saber-nos estimats, compresos i perdonats per Jesús. Ell es va fer l'últim per rentar els nostres peus, es va fer menjar per alimentar les nostres ànimes i va acabar donant la seva vida per cadascun de nosaltres en un gest extraordinari d'amor.

El primer de tot, en aquesta nit, és deixar-nos estimar, deixar que Jesús ens renti els peus. La primera cosa és gaudir d'aquest amor i agrair-ho. Ningú ens ha estimat ni ens estimarà com Ell ho ha fet. Gaudim i assaborim el seu amor i la seva tendresa.

Però aquest amor ens transforma perquè, un cop tinguem nets els peus i ens haguem assegut amb Ell a la taula de l'Eucaristia, experimentarem també nosaltres la necessitat de rentar els peus dels altres i de posar-nos al servei dels darrers. De la Cena brolla el convenciment que no es pot ser deixeble seu si no s'està disposat a estimar com Ell ho va fer. De l'Eucaristia brolla una font immensa que condueix a estimar tothom.

La vivència del Dijous Sant és font d'amor tant per a cadascun de nosaltres com per a tots plegats com a Església. Celebrar en profunditat aquests misteris ens introdueix en una dinàmica d'amor, que ens porta a imitar Jesús oferint als altres el pa partit de les nostres vides. Com a Església que ha experimentat l'amor de Jesucrist, ens sentim convocats a oferir a tots aquest amor, que cal traduir en gestos d'acollida, de compartir i de solidaritat.

La celebració de Dijous Sant ens introdueix al Tridu Pasqual. El Senyor vol seure a la seva taula per fer-nos experimentar el seu amor i transformar el nostre cor dur en un cor de carn, que estigui disposat a estimar com Ell ens va estimar. Només així podrem comprendre alguna cosa del misteri de la Passió i mort del Senyor.

HOMILÍA JUEVES SANTO

Catedral de Solsona, 14 de abril de 2022

Esta tarde los cristianos de todo el mundo nos sentimos convocados para celebrar aquella Cena que Jesús compartió con el grupo de sus discípulos poco antes de su muerte. El recuerdo de esa Cena, ocurrida hace más de dos milenios, permanece imborrable en la memoria de la Iglesia. De hecho, desde el principio, los discípulos se reunieron para recordar y celebrar la cena del Señor, repitiendo los gestos que Jesús había realizado en la noche de jueves santo.

1.- Aquella noche los amó hasta el extremo

Pero, ¿por qué es tan importante esa Cena? La última cena fue un momento especialmente denso de la vida de Jesús. Él sabe que su muerte está cercana y reúne a sus discípulos para compartirla. En esa cena les abre el corazón; en sus palabras y gestos condensa buena parte de su mensaje y de su vida. “Con gran deseo he deseado compartir esta cena”, dice en el evangelio de Lucas (Lc 22, 15). San Juan, por su parte, subraya que aquel día unos rudos pescadores de Galilea se sintieron amados con un amor inmenso, como el que nadie, ningún hombre ni mujer les podía ofrecer: “habiendo amado a los suyos que estaban en el mundo, los amó hasta el extremo”.

El primer signo de ese amor inmenso es el gesto de lavar sus pies, una tarea que era propia de los esclavos. Acabamos de escuchar el relato de lo acontecido según san Juan. Antes de sentarse a cenar, Jesús realiza el gesto inaudito y humillante de lavarles los pies con un objetivo: “si yo, el Maestro y el Señor, os he lavado los pies, también vosotros debéis lavaros los pies unos a otros”. Aquellos discípulos no olvidarán nunca que para ser como el Maestro hay que ponerse al servicio de todos. La Iglesia no puede olvidar que sólo puede seguir a Cristo si se agacha a lavar los pies de todos los hombres, y especialmente de los más desfavorecidos. El que quiera ser primero, tiene que hacerse servidor y esclavo de todos, como fue Jesús.

Pero el signo más importante de que los amaba “hasta el extremo” sucedió más adelante, mientras cenaban. Hemos escuchado el relato de San Pablo, que es el testimonio más antiguo de esta Cena. Jesús, en el momento de repartir el pan, después de dar gracias a Dios –siguiendo la costumbre de su pueblo- parte el pan y lo entrega a los discípulos, como signo de su cuerpo, que pronto iba a ser destrozado en la cruz. Al final de la cena también pasó la copa de vino para que bebieran de ella, significando con ella su sangre que iba a ser derramada en la pasión y muerte para establecer la nueva alianza prometida en los profetas. De esta manera, Jesús adelanta su entrega al Padre en la cruz y explica su significado: morirá para reconciliar al hombre con Dios. Por eso, la Eucaristía, que hace actual esa Cena, es memoria permanente del misterio de amor manifestado en la cruz.

Como hemos escuchado, Jesús mandó a sus discípulos repetir este gesto por los siglos, hasta su vuelta: “haced esto en memoria mía”. De esta manera, nos dio el regalo inmenso de su presencia real en el sacramento del amor, que es la Eucaristía. Y nos dio otro regalo valioso, el sacerdocio, para prolongar a lo largo de la historia su presencia y para presidir la Eucaristía. Nunca nos cansaremos de dar gracias por estos dones, que acompañan desde entonces a la

comunidad de discípulos de Jesús. Él quiso hacerse presente en los signos sencillos y pobres de un trozo de pan y un poco de vino, para alimentar de modo permanente la vida de los discípulos y para que gozaran de su presencia hasta el día de su retorno glorioso. Y encargó a aquellos sencillos apóstoles y a sus sucesores que prolongaran en la historia esa acción en memoria de su amor.

Después de cenar, compartieron una larga sobremesa. San Juan nos cuenta que Jesús habló de la unidad y del testimonio y también del Defensor que estaría con los discípulos. En esos momentos, Jesús les da otra indicación importante, porque les dice que la señal de que son sus discípulos es que son capaces de amar como él les ha amado. Todo el amor de Jesús que han sentido aquella noche santa, tienen que vivirlo ahora; toda la intensidad del amor que Jesús les había manifestado, deben vivirla unos con otros. De la Eucaristía brotó entonces –y sigue brotando hoy- el amor hacia todos. Somos sus discípulos, somos su Iglesia, si somos capaces de vivir el mandato nuevo del amor a todos y de hacerlo, como él hizo, hasta el extremo.

2.- Dejarnos lavar los pies y lavar a los otros

Nosotros estamos recordando y celebrando esta noche esa Cena última, esa noche de amor inmenso, sorprendente, incondicional. Y, como aquellos discípulos, somos invitados sobre todo a dejarnos amar. Es noche de sentir que Jesús nos ama con un amor infinito, que le importamos cada uno de nosotros. Es noche de sabernos amados, comprendidos y perdonados por Jesús. Él se hizo el último para lavar también nuestros pies, se hizo comida para alimentar nuestras almas y acabó dando su vida por cada uno de nosotros en un gesto extraordinario de amor.

Lo primero en esta noche es dejarnos amar, dejar que Jesús nos lave los pies. Lo primero es disfrutar de este amor y agradecerlo. Nadie nos ha amado ni nos amará como Él lo ha hecho. Gocemos y gustemos de su amor y su ternura.

Pero, ese amor nos transforma porque, una vez que tenemos los pies limpios y que nos hemos sentado con Él a la mesa de la Eucaristía, experimentamos también nosotros la necesidad de lavar los pies de los demás y de ponernos al servicio de los últimos. De la Cena brota el convencimiento de que no se puede ser discípulo suyo si no está dispuesto a amar como Él lo hizo. De la Eucaristía brota un manantial inmenso que conduce a amar a todos.

La vivencia del Jueves santo es fuente de amor tanto para cada uno de nosotros como para todos juntos como Iglesia. Celebrar en profundidad estos misterios nos introduce en una dinámica de amor, que nos lleva a imitar a Jesús ofreciendo nosotros a los demás el pan partido de nuestras propias vidas. Como Iglesia que ha experimentado el amor de Jesucristo, nos sentimos convocados a ofrecer a todos ese amor, que se debe traducir en gestos de acogida, de compartir y de solidaridad.

La celebración de Jueves Santo nos introduce en el Triduo de Pascua. El Señor quiere sentarnos a su mesa para hacernos experimentar su amor y transformar nuestro corazón duro en un corazón de carne, que esté dispuesto a amar como Él nos amó. Sólo de esta manera podremos comprender algo del misterio de la Pasión y muerte del Señor.